

Svědectví: 76. Adopce je trauma

Svědectví

Adopce je trauma

Myšlenky adoptivního rodiče

V době, kdy jsme s manželem byli pěstouni a naše plány směřovaly k adopci, si vzpomínám, že jsem

si říkala: „Až se adopce uskuteční, bude to jednodušší.“ Páni, to jsem se mýlila. S odstupem mnoha let od adopcí našich tří dětí si nyní uvědomuji, že čekání na to, až soudce udeří kladívkem a legalizuje naše adopce, byla ta snadnější část.

Slyšela jsem různé názory na adopci a jeden z nich mě zarazil: „Adopce JE trauma“. Zpočátku se mi nelíbilo, jak na mě ta slova působí. Trochu jsem se bránila a ne zcela jsem vnímala celé spektrum toho, co adopce je. Nyní mohu pevně říci, že této myšlence rozumím.

Pojďme si to trochu rozebrat. Nejprve prosím vězte, že věřím ve spásnou moc adopce – pro nás v Kristu i pro mnoho dětí po celém světě, které potřebují stálou rodinu. V adopci je naděje. V adopci je síla a v adopci je láska. Za tím vším se však skrývá ztráta. Je tu zármutek. Je tu neznámá. Je tu trauma.

Nedávno jsem zaslechla, jak jedno z mých dětí říká jinému z mých dětí: „No, tvoje máma tě nechtěla, a proto jsi adoptovaný.“ To je pravda. (Mějte na paměti, že VŠECHNY naše děti jsou adoptované.)

To, kterému to bylo řečeno, začalo plakat, tak jsem toto dítě utěšila a pak jsem šla za tím, které to řeklo. „Proč jsi to řekl? Všichni jste adoptovaní a není to pravda. Nemluv takové věci, protože svět vám to možná dává pocítit, ale není to pravda.“ A tak jsem se na něj podívala.

Naše oči se setkaly a moje dítě řeklo slova, na která nezapomenu: „Mami, svět už mi to řekl.“

Mluvíme o ráně do břicha a bodnutí do srdce. Mluvíme o myšlenkách, které mi nahánějí husí kůže. Mohli jsme udělat víc, říct víc, milovat víc? Neděláme dost pro to, abychom do svých dětí vlévali lásku? V našem domově se důsledně prosazuje otevřenost a pozitivní vyjadřování o adopci. Jak je možné, že jedno z našich dětí vnímá, že je kvůli adopci poškozeným zbožím? A tehdy mi to skutečně došlo. Pro mnoho osvojců JE adopce traumatem.

Je přiznání, že trauma a adopce existují vedle sebe, vyhlášením porážky? Ne, to si nemyslím. Ignorování pocitů, které jsou zakořeněné v srdci mnoha osvojitelů, je – alespoň pro mě – volbou porážky. Je to volba vidět adopci pouze jednou optikou – optikou rodičů. Ale přátelé, prosím, poslouvejte mě, když říkám toto. Nemůžete úspěšně vychovávat adoptované děti tak, aby byly tou nejzdravější verzí sebe sama, pokud nejste ochotni sundat své optiky a vnímání toho, co adopce znamená.

Pro nás (adoptivní rodiče) může být snadné vidět vítězství. Chtěli jsme děti. Dosáhli jsme svého cíle. Ale, a tady se možná necítíme dobře, spousta biologických rodičů také chce své děti. Naše děti často chtějí své biologické rodiče – i když to nedokážou vyjádřit nebo mají rozpolcené pocity.

To neznamená, že by k adopci nemělo dojít. Kvůli, a nikoli navzdory, těžkostem a zármutku, kterým jsme čelili a kterými jsme sledovali, jak naše děti procházejí, si s manželem pevně stojíme za svým přesvědčením, že adopce mění životy. Otevírá lidem nové světy. Víme to.

Výzva pro všechny adoptivní rodiče a osoby, které o adopci usilují, zní takto – pokud chcete skutečně darovat své srdce dítěti, které adopci potřebuje, dejte ho celé. Dejte mu všechno. Dovolte, aby vás jejich zkušenosti formovaly a utvářely. Neignorujte genetiku a historii a životní zkušenosti „před-vámi“. Nemůžete. Tyto věci vstoupí do hry, a čím více si jich budete vědomi, tím lépe. Čím ochotněji jste ochotni žít zprostředkovaně skrze zkušenosti svých dětí, tím lépe. Otevřete se zranitelným místům. To nemohu dostatečně zdůraznit.

Je adopce trauma? Ano, a ne a zase ano. Protože každá adopce začíná ztrátou. Každá. Adopce se neobejde bez ztráty – ztráty rodinné historie, ztráty biologických rodičů a ztráty kultury. Není možné, aby k tomu nedošlo. Ale stejně jako ztráta nás všechny ovlivňuje i láska.

Rozhodněte se přijmout obojí.

Caroline Bailey

[The Pathway](#)

Caroline Bailey

Caroline Bailey

Caroline Baileyová, MS, pracovala posledních šestnáct let v oblasti péče o děti a vystřídala mnoho profesí – manažerka případů, specialistka na adopce, specialistka na udělování licencí a supervizorka. Caroline a její manžel byli čtyři roky pěstouny ve státě Missouri a jsou adoptivními rodiči tří živých a trochu vzpurných dětí.

V současné době Caroline pracuje pro soukromou agenturu pro péči o děti v Missouri. Jako host vystupuje ve sborech a na konferencích o neplodnosti, pěstounském rodičovství a adopci. Je také příspěvatelkou pro webové stránky *Adoption.com*, *Adopting.org* a *Fertility.org*.

V roce 2015 přispěla do devocionálií *Adopce pro každodenní život: A Devotional for Adopting Moms*. Její texty se objevily na stránkách *CASA*, *Ronald McDonald House*; *Inspire a Fire Website*, *America's Heart Gallery Website*, *CNN iReport*, *The Forgotten Initiative* a nedávno byla citována na kartě vytvořené pro skupinu na podporu pěstounů v Kanadě.

O svých zkušenostech s neplodností, rodičovstvím, vírou, péčí o děti a adopcí píše na svém blogu www.barrentoblesed.com. Lze ji kontaktovat na barrentoblesed@gmail.com.

